

Oğlan ve Küçük Yarasa

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Yarasa

Aysel Banu YAVUZAL

Leo yedi yaşındaydı, yaşına göre küçüktü, açık kahverengi tenli ve kısa kıvrırcık siyah saçlıydı. Göğsünde sarı bir yarasa yaması olan en sevdiği kırmızı kapüşonlu üstünü giymişti. Bugün sınıfıyla birlikte yarasa koruma merkezini ziyaret ediyordu. Ne olur ne olmaz, muhteşem bir şey görürsem diye eskiz defterini her yere yanında taşırdı. Gerçek bir yarasa çizmeyi umuyordu, ama biraz da gergindi.

Merkez, her duvarında yarasa afişleri olan büyük, sıcacık bir binaydı. Ranger Mia adında sevimli bir rehber grubu karşıladı. Sıcak buğday tenli, omuz hizasında dalgalı kıvılcık kahverengi saçları arkadan bağlıydı ve gülümsediğinde gözlerinin kenarı kırışan ela gözleri vardı. Üzerinde yarasa rozeti olan yeşil bir korucu üniforması vardı. 'Hoş geldiniz, kâşifler!' dedi. 'Bugün çok özel hayvanlarla tanışacağız.'

Ranger Mia çocukları yumuşak ışıklı, loş bir odaya götürdü. Cam bir bölmenin içinde minik yarasalar kanatlarına sarınmış, baş aşağı asılı duruyordu. Leo'nun büyük koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı ve bir adım geri çekildi. 'Sana zarar vermezler,' dedi Ranger Mia yumuşak bir sesle. 'Yarasalar utangaç ve naziktir. Sadece dinlenmek için güvenli yerlere ihtiyaç duyarlar.' Leo pek emin değildi. Eskiz defterine sımsıkı sarıldı.

Ranger Mia özel bir eldiveni açtı ve çocuklara küçük bir yarasa gösterdi. Avuç içi kadardı, yumuşak kahverengi tüyleri, büyük yuvarlak kehribar gözleri, küçük yuvarlak kulakları ve minicik pembe bir burnu vardı. Narin, deri gibi kanatları katlanmıştı ve bir kanadında küçük bir kimlik halkası vardı. 'Bu Pip,' dedi. 'Pip kurtarılmış bir yarasa. Çok naziktir.' Leo başka bir çocuğun arkasından baktı.

'Onu yakından görmek ister misin?' diye sordu Ranger Mia Leo'ya. Bir an duraksadı, sonra yavaşça başını salladı. Küçük bir adım attı. Pip büyük kehribar gözlerini kırpı ve minik burnunu oynattı. Leo'nun aralıklı dişli gülümsemesi birazcık belirdi. 'Ne kadar küçük,' diye fısıldadı. 'Ve yumuşacık görünüyor.' Ranger Mia başını salladı. 'Öyle. Yarasaları anladığında artık korkutucu değildir.'

Ranger Mia yarasaların böcek yiyerek ve çiçekleri tozlaştırarak doğaya yardım ettiğini anlattı. 'Ama birçok yarasa evini kaybediyor,' dedi. 'Güvenli tüneme yerlerine ihtiyaçları var—gündüz dinlenecek yerler. İnsanlar bu yerleri koruyarak yardımcı olabilir.' Leo dikkatle dinledi. Pip'i ve onun uyumak için güvenli bir yere nasıl ihtiyaç duyduğunu düşündü. Korumanın neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya başladı.

Leo eskiz defterini açtı ve Pip'i çizmeye başladı. Büyük kehribar gözlerini ve minicik pembe burnunu çizdi. Kanadındaki küçük halkayı çizdi. 'Sen bir sanatçısın,' dedi Ranger Mia. 'Çizimin başkalarının yaraları anlamasına yardımcı olabilir.' Leo gülümsedi. Gurur duydu. Daha çok yasa çizmek ve arkadaşlarına onların ne kadar nazik olduğunu göstermek istedi. Korku azalıyor, yerini meraka bırakıyordu.

Turun ardından Ranger Mia Leo'ya yarasalar hakkında küçük bir kitapçık verdi. 'Daha fazlasını öğrenip başkalarıyla paylaşabilirsin,' dedi. Leo eve dönerken kitapçığı okudu. Yarasaların dinlenmek için karanlık ve sessiz yerlere ihtiyaç duyduğunu öğrendi. İnsanların bazen bilmeden yarasa tüneme yerlerini rahatsız ettiğini öğrendi. Bu tüneme yerlerini korumaya yardım etmek istediğine karar verdi. Bir fikri vardı.

Evde Leo çizimlerini masaya yaydı. Her resmin altına basit sözler yazdı: 'Yarasalar naziktir.' 'Yarasaların güvenli tüneme yerlerine ihtiyacı var.' 'Yardım edebiliriz.' Pip'in Ranger Mia'nın eldivenine sarınmış halini çizdi. Bir ağaç kovuğunda uyuyan bir yarasa çizdi. Küçük kız kardeşi ne yaptığını sordu. 'Bir rehber,' dedi Leo. 'İnsanların yarasaları anlamasına yardımcı olmak için.'

Ertesi gün Leo resimli rehberini okula getirdi. Arkadaşlarına gösterdi. 'Yarasalar korkutucu değil,' dedi onlara. 'Onlar nazik ve yardımımıza ihtiyaçları var.' Arkadaşları çizimlere baktılar. Sorular sordular. Leo onları yanıtladı, tıpkı Ranger Mia'nın yaptığı gibi. Kendini cesur ve mutlu hissetti. Rehberi bir fark yaratıyordu. Anlayış büyüyordu.

Leo'nun öğretmeni Bayan Chen rehberi gördü ve Leo'dan onu sınıfa sunmasını istedi. Leo herkesin önünde durdu, biraz gergin ama heyecanlıydı. Eskiz defterini kaldırdı. 'Bu Pip,' dedi. 'Dinlenmek için güvenli bir yere ihtiyacı olan küçük bir yarasa.' Yarasaların doğaya nasıl yardım ettiğini ve tüneme yerlerini neden korumamız gerektiğini anlattı. Sınıf sessizce dinledi.

Leo bitirdiğinde oda bir an sessiz kaldı. Sonra Bayan Chen gülümsedi. 'Bu harikaydı, Leo,' dedi. 'Bize önemli bir şey öğrettin.' Diğer çocuklar alkışladı. Leo'nun aralıklı dişli gülümsemesi iyice genişledi. Gurur duydu. Korkusunu anlayışa, anlayışını da eyleme dönüştürmüştü. Küçük eylemlerin bile hayvanları korumaya yardımcı olabileceğini biliyordu.

O öğleden sonra Leo ve arkadaşları bir plan yaptılar. Okulda yarasa dostu bir bahçe oluşturmaya çalışıyorlardı. Küçük bir yarasa evi yapacaklardı. Leo'nun rehberini diğer sınıflarla paylaşacaklardı. Ranger Mia ziyaret edip onlara yardım etti. 'Gerçekten bir fark yaratıyorsunuz,' dedi. Leo arkadaşlarına baktı. Hep birlikte çalışıyorlar, öğreniyorlar ve koruyorlardı. Bu iyi hissettiriyordu.

Haftalar sonra Leo koruma merkezine geri döndü. Ranger Mia'ya rehberini gösterdi; artık daha çok çizim ve arkadaşlarının notları vardı. 'Bu muhteşem,' dedi. 'Birçok insanın yarasaları anlamasına yardımcı oldun.' Pip hâlâ oradaydı, eldivenine sarınmıştı. Leo ona baktı ve gülümsedi. Artık korkmuyordu. Küçük yarasayla arasında sıcak bir bağ hissetti.

Ranger Mia Leo'ya yarasa şeklinde küçük bir rozet verdi. 'Sıkı çalışman için,' dedi. Leo rozeti kırmızı kapüşonlu üstüne, yarasa yamasının yanına taktı. Öğrenmeye ve yardım etmeye devam edeceğine söz verdi. Ayrılırken Pip'e el salladı. Küçük yarasa kehribar gözlerini kırptı. Leo, hayvanları anlamamanın dünyayı daha nazik bir yer yaptığını her zaman hatırlayacağını biliyordu.

Eve dönerken Leo öğrendiği her şeyi düşündü. Yarasalardan korkmuştu, ama şimdi onları seviyordu. Başkalarının anlamasına yardımcı olmak için bir rehber hazırlamıştı. Arkadaşlarıyla birlikte yarasa tüneme yerlerini korumak için çalışmıştı. Hayvanları anlamak için zaman ayırdığımızda korkunun kaybolduğunu fark etti. Ve onları koruduğumuzda dünyayı herkes için daha iyi hale getiririz.